

Quadern de Terramar

bloc & web de Vinyet Panyella

Bartra i el Club dels Poetes EternsPosted on [10 maig 2012](#) | [Deixa un comentari](#)

El poeta [Agustí Bartra](#) inaugura el Club dels Poetes Eterns d'Editorial Meteora. A la col·lecció *Mitilene*, dirigida pel periodista i també poeta Jordi Cervera, es publicaran cada any almenys dos llibres de poetes catalans del segle XX l'obra dels quals ja no és accessible a les llibreries ni, sovint, a les biblioteques. A hores d'ara ja són llibres descatalogats, trinxats, o simplement inexistents als inferns de la gran indústria editorial que menysprea la literatura. Són llibres i poetes objecte de maltractament per part del mercat del llibre, tal com ha expressat la infatigable directora de Meteora, Dolors Sàrries. Falten molts llibres de fons de la literatura catalana a les llibreries i a les biblioteques públiques. El gest de Meteora no només és lloable sinó necessari i constata una vegada més que són les petites - relativament... - editorials les que valoren, respecten i salven la literatura.

Als trenta anys de la seva mort, Agustí Bartra (Barcelona, 1908 - Terrassa 1982) ha viscut més molt que poc al purgatori dels escriptors. Com tants altres personatges vinculats a la cultura catalana va passar la ratlla de França el 1939. El 1941 es va instal·lar a Mèxic amb la seva muller, l'escriptora Anna Murià; tots dos van retornar al país natal el 1970 i es van instal·lar a Terrassa. Bartra venia envoltat per l'aurèola de poeta de l'exili, traductor de Rilke, Walt Whitman, William Blake, T. S. Eliot, Apollinaire, André Breton, Aimé Césaire, Pierre Louys, Jean Paul Sartre, George Steiner, Truman Capote o Leonora Carrington, entre altres. L'avalava una extensa bibliografia de poesia, prosa, teatre i traduccions. Tot i que per als corrents estètics del realisme social i de la reacció formalista que el va succeir Bartra era incòmode per inclassificable, va tenir al seu costat poetes joves i no tan joves que a més de reconèixer la força de la seva poesia i la seva aportació a la modernitat de la poesia catalana van tenir cura d'editar, prologar, comentar i recuperar la seva obra.

Sam Abrams ha estat un d'ells. L'edició que s'ha presentat a la Casa del Llibre de Barcelona de la Rambla de Catalunya és deguda a un acurat treball del crític que ha trobat en l'editorial Meteora la necessària complicitat per situar de nou Agustí Bartra a l'abast dels lectors, de les biblioteques i de les llibreries; d'un mercat editorial que hauria de saber que la qualitat no s'amida amb bestsellers ni amb novel·les d'encefalograma pla.

El gall canta per tots dos, obra pòstuma d'Agustí Bartra, és una obra terminal que condensa la voluntat poètica del seu autor al voltant d'alguns dels temes permanents al llarg de la seva trajectòria. Són el cant com a sinònim del poema - ho és, en la nostra literatura, des dels dies dels trovadors ...-, el retorn a la idea de cant més primigeni; la força i la intimitat de la natura, l'amor, un sentir els batecs de la vida que corprèn... Anna Murià, que l'acompanyà fins el final, anotava que mentre la vida li fugia li restava la poesia encara amb més força. *El gall canta per tots dos* és el seu testament en vida, ha reblat Abrams.

Aquest es el Bartra que hem recitat uns quants poetes convidats a celebrar-lo, amb Sam Abrams, Jordi Cervera, Carles Duarte, Antoni Clapés i la pianista Mònica Trueba. Feia goig veure la sala plena de públic i, entremig, poetes com Carles Camps i Mundó, Jordi Pàmies, Valentí Puig, Joan Margarit, Agustí Pons... Per a Dolors Sàrries ha estat un acte de justícia cultural per part de la societat civil. Jo també ho crec així.

Els dos poemes que m'ha tocat llegir - crec que en Sam me'ls ha ben triat.. - són *Dues variacions sobre temes navajos* i *Les orenetes*. El primer remet directament al cant primitiu i primigeni esdevingut poema, basat en la força de la veu transmissora del cant en tant que facultat humana en comunió amb la natura. En el segon, d'una dicció tan simple com tendra, el poeta invoca les orenetes com a presagi del retorn:

“ Orenetes, oh símbol
del meu etern retorn,
des de l'anhel us crido
amb el meu cor fet corn”.

Ara que és temps d'orenetes - a Sitges, de Sant Jordi a Sant Jaume, puntualment... - la crida de Bartra és, també, una crida a la poesia.

Comparteix

Email

0

LinkedIn

Facebook 9

Twitter

More

Aquesta entrada s'ha publicat en [El Marge Llarg](#), [Poesia](#) i etiquetada amb [Agustí Bartra](#), [Anna Murià](#), [Antoni Clapés](#), [Carles Duarte](#), [Dolors Sàrries](#), [Editorial Meteora](#), [Jordi Cervera](#), [Mònica Trueba](#), [Sam Abrams](#). Afegiu a les adreces d'interès l'[enllaç permanent](#).

Theme: *Coraline* by Automattic. Gràcies al WordPress.